

nogen anden Maade, end man ellers vilde tage den, af Hensyn til de Personer, som der kan være Tale om, at sliq Fremfærd er anvendt imod; det er ikke tilladt at tage Hensyn til, om det er denne eller hin Person, thi hvad der den ene Dag kan gøres ved dig, det kan den anden Dag gøres ved mig, og hvis dette er grundlovsmedholdeligt, er jeg vis paa, at Flere ville komme til at lide under samme Behandling. Der som det viser grundlovsmedholdeligt — thi jeg yttre mig ikke om Realiteten — kan det ikke nytte, at den ærede Minister taler om Lieutenant Pio; det er ikke om Lieutenant Pio, men om et Grundlovsbud, at der her er Tale. Et Arrestreglement! Jeg troede ikke, at Justitsministeren vilde komme og anføre et Arrestreglement, idet han gjorde flere Benner af sig her i Salen en Glæde med at minde om, at der staaer i Reglementet, at Arrestanterne skulde have sund, god og nyttig Læsning. Jeg vil spørge den ærede Justitsminister: Hvorvidt tror han, at man kan gaa her i Landet ved Bedømmelsen af, om Noget er sund og god Læsning? Tror den ærede Minister ikke, at hvad Mange af os anse for god og sund Læsning, vil ved en sliq Leilighed blive erklæret for — ja jeg veed ikke hvad? Skal man taale, at det gøres gjældende, at, hvad der er sund og god Læsning, beror ene og alene paa den Politieembedsmand, der har Arrestanten i Forvaring? (Bifald fra Tilhøvrpladsen.) Saa kunde man komme meget vidt, og saa vil jeg spørge: Hvad er Klykkefriheden i Danmark? thi man maa erindre, at efter den danske Lovgivning kan den mest uskyldige Mand komme til at sidde i Arrest i længere Tid og saa skal han have saadan Læsning, som vedkommende Embedsmand kalder god, sund og nyttig, men som han maaske kalder forargeligt Lasteri. (Bifald fra Tilhøvrpladsen.) Et saadant Arrestreglement, efter at vi i saa mange Aar have haft en Regjering, der har staaet paa samme Standpunkt som den ærede Justitsminister! At lade sliqe Bestemmelser staa i et Arrestreglement af 1845, det kan jeg ikke forstaa (Stærkt Bifald fra Tilhøvrpladsen).

Formanden: Jeg maa minde de ærede Tilhøvrere om, at, saafremt de ikke maatte iagttage den Pligt, der paahviler dem af Hensyn til Stedet her, nemlig at forholde sig rolige, ville Forhandlingerne blive fortsatte uden Tilhøvrere.

Ordføreren: Ja, det var disse Udtalelser af den høitagtede Minister, som jeg ikke kunde lade hengaa, uden at de strax paa det Bestemteste bleve modtagne fra min Side; thi det er efter min Mening slet ikke Udtalelser, der længere passe efter vore samtlige Forhold. Jeg maa beklage, at noget Saadant som det Nævnte endnu kan bestaa; men saa Meget mener jeg, at hvad der

er ældre end 1848, og hvad der maa siges at staa i Modstrid med det Omslag, som da skete, maa være bortfaldet. Jeg tror ikke, at Grundloven har befalet, at Politimesteren skal sørge for, at Arrestanten kun faar god og sund Læsning, og saa overlader til ham at afgjøre, hvad god og sund Læsning er. Den ærede Minister erklærede sig fuldstændig villig til at meddele Udvalget saavel skriftlig som mundtlig, hvad der var at meddele. Der som den ærede Minister blot med to Ord i sin Skrivelse til os havde antydet noget Sligt, ja, saa havde alt dette været undgaaet; men kan det ærede Thing finde en eneste Yttring i hele hans Skrivelse, der tyder paa, at han vilde være villig til Sligt? Der findes ikke en eneste Antydning af, at noget Sligt var tænkeligt eller muligt, i det Mindste kan jeg ikke finde det. At den ærede Minister nu vilde sige os det, kunde vi ikke læse ud af hans Skrivelse, der lade vi noget ganske Andet. Men Tingen er nu, at vi ved denne Fremgangsmaade have opnaaet det, som Udvalget ønskede, og den Fremgangsmaade, som den ærede Minister selv antydede, kan være meget hensigtsmæssig, saa at vi, inden Sagen kommer til sidste Behandling, ville kunne overveie, hvorledes vi til den Tid ville stille os til Sagen.

Justitsministeren: Jeg maa gaa ud fra, at det ikke var den ærede Ordførers Hensigt paa nogen Maade at ville give Anledning til at tro, at jeg skulde have ladet mig forstaa med, at der skulde gaas frem paa en forskjellig Maade, hvad Sagtagelsen af Grundlovens Bud angaar, efter som man stod overfor den ene eller overfor den anden Person. Jeg er overbevist om, at den ærede Ordfører ikke i sjernefte Maade har tilfigtet noget Saadant, men ligesuldt bliver det uheldigt, at det syntes, som om hans Ord opfattedes fra forskjellige Sider, som om der fra hans Side var fremkommet Udtalelser, der kunne gaa i denne Retning. Som sagt, jeg er fuldstændig overbevist om, at noget Saadant paa ingen mulig Maade har ligget i den ærede Ordførers Hensigt, og jeg behøver derfor ikke heller at gjøre, hvad jeg under en anden Forudsætning maatte være opfordret til at gjøre, nemlig at tilbagevise det. Jeg skal tilføie, at jeg, hvad selve denne Sag angaar, i Gjærningen har viist, at det ligger mig paa Sinde, at der ikke med Skygge af Grund skal kunne siges, at der er foretaget Noget til Forurettelse eller Krænktelse af den paagjældende Person. Der foreligger fra min Side tværtimod Ordre om snarere at gaa for vidt i Retning af Mildhed end i den modsatte Retning.

Ordføreren: Jeg skal her kun ganske kort bemærke, at, naar jeg kom ind paa at tale om Personen, laa det deri, at den ærede Minister sagde, at vi skjænkede Lieutenant Pio saa me-